

Nr 233.

Av herr **Johansson, Johan**, i Kälkebo, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående lönereglering för länsveterinärer.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 134 har för länsveterinärerna föreslagits en lönereglering, som visserligen avsetts att vara »mera provisorisk», men dock synes hava stannat vid alldeles för låga avlöningsbelopp.

I stället för av Svenska länsveterinärföreningen äskade 5,000 kronor i lön och tjänstgöringspenningar samt två ålderstillägg à 500 kronor föreslås i propositionen för länsveterinärerna i allmänhet, i överensstämmelse med löneregleringskommitténs mening, 4,000 kronor i lön och tjänstgöringspenningar samt två ålderstillägg à 500 kronor, med bestämmelse tillika att å denna avlöning oj skulle få utgå »tillfällig löneförbättring».

Till statsrådsprotokollet har föredragande departementschefen själv uttalat, att den tillämnade ökningen, utöver den nu utgående avlöningen inklusive »tillfällig löneförbättring», synes vara tillmätt i minsta laget.

Mig synes, att, både i förhållande till andra jordbrukets tjänstemän och särskilt alldeles påtagligt i förhållande till vad provinsialläkarne och förste provinsialläkarne genom definitiv lönereglering tillerkänts från och med år 1920, den avlöning, som länsveterinärerna begärt och medicinalstyrelsen kraftigt tillstyrkt, ingalunda kan anses för hög för de främsta utövarna av den för vårt lands hushållning och nationalförmögenhet så viktiga husdjurssjukvården.

Och då ur propositionen kan utläsas, att Kungl. Maj:t endast motvilligt stannat vid de i propositionen föreslagna avlöningsbeloppen, tvekar jag ej att föreslå, att 5,000 kronor nu må fastställas att utgå i

lön och tjänstgöringspenningar jämte det ortstillägg, som föreslagits för länsveterinärerna i de fyra nordligaste länen, samt ålderstillägg, vartill givetvis skall komma dyrtidstillägg.

För den händelse riksdagen emellertid skulle anse, att så högt belopp i lön och tjänstgöringspenningar, ehuru lägre än motsvarande belopp för provinsialläkarne, skulle alltför mycket betaga den ifrågasatt löneregleringen dess tillämnade provisoriska karaktär, synes mig en annan rimlig och tilltalande utväg vara Kungl. Maj:ts förslag med tillägg av jämväl »tillfällig löneförbättring», som ju eljest ej förmenas statstjänstemän, vilka ej nyligen fått sin lön definitivt reglerad med hänsyn till beräknade permanenta höga levnadskostnader.

På grund av vad här ovan anförts samt för övrigt vad enligt propositionen upplysts till stöd för högre belopp, särskilt i medicinalstyrelsens utlåtande den 10 februari 1920 (prop. sid. 14), får undertecknad vördsamt hemställa:

att riksdagen måtte besluta bifalla vad Kungl. Maj:t hemställt i propositionen nr 134, med ändring så till vida,

att antingen de föreslagna avlöningsbeloppen 4,000 kronor, respektive 4,500 kronor, höjas till 5,000 kronor, respektive 5,500 kronor, på lämpligt sätt fördelade i lön och tjänstgöringspenningar,

eller, om detta ej anses böra bifallas, att till avlöningsbeloppen 4,000 kronor, respektive 4,500 kronor, må läggas »tillfällig löneförbättring» enligt de grunder, som i sådant avseende varda gällande för statstjänstemän i allmänhet

samt att vid bifall till det ena eller andra av föreslagna alternativet ordinarie anslaget till länsveterinärer och veterinärstipendiater må höjas till erforderligt belopp.

Stockholm den 8 mars 1920.

Joh. Johansson
i Kälkebo.